

[H. P. Johansen.]

er der derimod næsten ingen Forandring sket gennem de sidste hundrede Aar eller mere. Jeg vil gerne understrege, at jeg tænker ikke paa den økonomiske Støtte til Barnet, for i den Henseende er der sket væsentlige Fremskridt gennem Aarene, men jeg tænker paa selve Retsforholdet over for Forældrene. Jeg læste forleden en Artikel, der var skrevet af en kendt Jurist, angaaende disse Forhold, og denne Jurist skrev bl. a., at den Grundsætning, som der bygges paa den Dag i Dag, naar Talen er om et Barn uden for Ægteskab, er denne, at Barnet regnes ikke for at være i Familie med Faderen og Faderens Slægt, men kun for at være i Familie med Moderen og med Moderens Slægt. Det maa siges at være en mærkelig Opfattelse, en gammeldags Opfattelse, en Opfattelse, som i høj Grad trænger til at ændres. Men det stemmer udmærket godt med, hvad der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget om, at Barnets Retsforhold til Forældrene den Dag i Dag er det samme som paa Christian den Femtes Tid, det vil sige for 200—300 Aar siden. Dette tyder paa, at det ikke er for tidligt at røre ved og forandre disse Forhold.

Det fremgik af Ministerens Forelæggelsestale, at der blandt andet er 4 Punkter, hvorpaa Lovforslaget søger at ændre de gældende Retsregler til Fordel for de uægteskabelige Børn. Disse drejer sig om, at Barnet faar Ret til at faa Oplysning om, hvem dets Fader er, at Barnet faar Ret til at bære Faderens Familienavn, at Barnet faar Ret til Opdragelse og Oplæring ogsaa under Hensyn til Faderens økonomiske Stilling, samt at Barnet faar Arveret efter Forældrene i Lighed med deres ægtefødte Børn.

Nu kan man spørge — og det er det Spørgsmaal, som Rigsdagen skal besvare —, om det er ret og retfærdigt, om der er Rimelighed i at indføre saadanne Bestemmelser som dem, der her foreslaas. Man kan spørge, om Barnet er tjent med, og om Samfundet er tjent med, at man indfører saadanne Bestemmelser. Jeg mener, Svaret maa blive et Ja, og at det ogsaa maa blive et ubetinget Ja. Jeg ved vel, det er sagt, at det er et vanskeligt Problem, som det ikke er let at tage Stilling til. Jeg vil heroverfor sige, at det er betydeligt lettere, end det var i 1908, da man behandlede en lignende Lovgivning som denne, thi da kunde man sige — det blev ogsaa sagt dengang —, at der var ingen Lande, der havde gennemført en Lovgivning som den, der da var Tale om, og som der nu er Tale om;

der var ingen Erfaringer at bygge paa. Men nu er der da nogle Erfaringer, idet, som den højttærede Minister ogsaa nævnte, vort Naboland Norge i ca. 20 Aar har haft lignende Lovbestemmelser som dem, det nu foreslaas at gennemføre her. Der er altsaa nogen Erfaring at bygge paa, og Erfaringerne fra Norge og andetsteds fra, hvor man har indført en lignende Lovgivning, anbefaler efter min Opfattelse en Lovgivning som den her foreslaaede. Men selvfølgelig er der delte Meninger om Sagen. Det har vi tydeligt faaet bekræftet under Forhandlingerne i Folketinget.

Det største Uenighedspunkt i denne Sag er vel Spørgsmaalet om Arvebestemmelserne, altsaa om Arveretten efter Faderen. Her har man konstrueret mange Eksempler paa, hvilke farlige Konsekvenser, eller rettere sagt hvilke urimelige og uheldige Konsekvenser der vilde følge af Lovbestemmelser som disse. Vi har alle sammen hørt eller i alt Fald læst Historien om den uægte Søn, som vil aflægge Besøg hos den gamle sørgende Enke for at kræve Arveret efter Faderen, altsaa Mandens uægte Barn, som Hustruen hidtil ikke har kendt, men som vil give sig til Kende, naar Boet skal deles, og kræve Arv efter Faderen eller dog have Ret til at gøre det, hvis de foreslaaede Lovbestemmelser bliver gennemført. Men saa vidt jeg har forstaaet dansk Lovgivning, er Forholdet dette og har i umindelige Tider været dette, at et Barn, der er født uden for Ægteskab, har Arveret efter Moderen. Jeg maa indrømme, at jeg synes, det er en mærkelig Ordning. Jeg synes, at enten maa Barnet have Arveret efter begge Forældrene eller ogsaa efter ingen af dem. Jeg skal gerne indrømme, at jeg ikke kender den juridiske Begrundelse, der kan gives for den nugældende Ordning; jeg vil nok faa den at høre under Diskussionen her. Jeg ser altsaa paa Spørgsmaalet fuldstændig fra et Lægmandssynspunkt, og jeg ser saadan paa det, at naar Faderskabet er fastslaaet, bør Barnet have samme Arveret efter begge Forældrene.

Jeg kan altsaa anbefale de nye Arveretsbestemmelser saavel som de Bestemmelser, der giver Barnet Ret til at bære Faderens Familienavn. Det er sagt, at dette ikke altid vil være til Fordel for Barnet, og at der kan tænkes Tilfælde, hvor det vil vække Opsigt paa en ubehagelig Maade. Men jeg vil antage, at Moderen i saadanne Tilfælde vil forhindre Barnet i at faa Faderens Familienavn. I øvrigt er der indsat en Bestemmelse i § 2, som giver Barnet Ret til, naar det er 18 Aar og i en vis Aar-